

בראתי יצר הרע ובראתי

תורה תבלין

A Torah Tavlin Publication
34 Mariner Way Monsey, NY 10952

שבת קודש פרשת כי תבא - Shabbos Parshas Ki Savo

כ' אלול תשס"א - September 8, 2001

לכל זמן ועת (Monsey, NY)

הדלקת נרות - 7:01 * שקיעה/יום השבת - 7:17

זמן קריאת שמע/מ"א - 9:06 צאת הכוכבים/מעריב - 8:07

זמן קריאת שמע/גר"א - 9:42 לשיטת רבינו תם - 8:29

*מי שמדליק מוקדם, אין לאחר מזמן עצם קבלת השבת (משיאמר מזמור שיר).

מדעת עליון

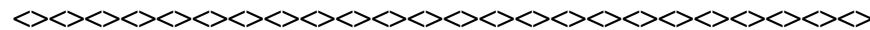
אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים ואלה יעמדו על הקללות (כז-יב)

יש להבין ענין זה, שהוצרכו לחלק ולומר הברכות על הר אחד, ואילו את הקללות על השני. ולמה לא אמרו במקום אחד? ועוד, מדוע בברכה נאמר ה' "אלה יעמדו לברך את העם", כאילו שהם המברכים, הלא הלויים הם שאמרו הברכות והקללות?

אלא השיב הגמור'ר צבי הירש רבינוביץ זצ"ל שביקשה התורה ללמדנו בזה, כי לעולם צריכים הברכה והקללה להיות נפרדים ומורחקים זה מזה, להיות כל אחד במקום נפרד. כי האמת היא שאיש ישראל יכול לקנות חיי עולם הבא גם במקום הרשע, אם הוא עצמו מתגבר ועובד ה' באמת. אולם אעפ"כ, ראוי לכל אחד לברוח ממקומות הללו, משום סכנתם המרובה. וכמו שאמר דוד המלך בתהילים (ד-יא) "בחרתי הסתופף בבית אלקי, מדור באהלי רשע" - שבאמת גם במקום הרעה ניתן לזכות בחיי עולם הבא, מתוך הצטיינות בחסידות ופרישות. אבל דוד אומר שהוא אינו רוצה בזה, כי הוא בחר אך להסתופף בבית ה' דוקא, ולשבת במקום הבטוח לעבודת ה'.

זוהי הסיבה שנחלקו הברכה והקללה למקומות מיוחדים, כל אחד על הר אחר לחלוטין, ללמד כי אכן אין להם מקום לדור בכפיפה אחת. ולפיכך, תלה הכתוב הברכה בשבטים העומדים בהר גריזים, כאילו שהם המברכים, להורות כי העומד על מקום והברכה, מלבד שמטיב עם עצמו, גורם ברכה לכל העם.

והיה אם לא תשמע בקול ה' אלקיך לשמור לעשות את כל מצותיו (כח-טו)
קשה, למה התוכחה בפי' כי תבוא מנוסחת בלי יחיד - "והיה אם לא תשמע

כן ישיש ה' עליכם להאביד אתכם ולהשמיד אתכם וגו' (כח-סג)

When discussing the curses that would befall the Jews were they to defy Hashem's will, the *posuk* seems to say that Hashem will cause rejoicing at the destruction of Israel. How could this be? How can Hashem, the G-d of mercy, be happy to see His children in such pain?

R' Dovid Goldwasser Shlit"a writes that not all punishments and suffering for one's sins, are necessarily acts of revenge, but can actually be for the good of man. We know that when צרעת - (A form of) leprosy, afflicted a building, the affected bricks had to be removed. This would seem to be a punishment because it caused substantial damage to the structure, and occasionally, demolition. However, many times hidden treasures were found during this process. Through the punishment, positive results occurred.

Just as we are happy to see a clean garment after we have washed our soiled clothing, so too, there is happiness when man is "cleansed" from his sins. This explains Hashem's happiness. He is happy to see His dear children as a "new Garment" - cleansed from our sins and although the punishment may seem harsh to us, it is really for our own good.

הוא היה אומר.....

R' Chaim Sanzer ZT"L (Divrei Chaim) would say:

"Tefillah is so important that before *davening*, I *daven* that my prayers should be a real *davening*!"

R' Yaakov Emden ZT"L would say:

"We have been priveleged to see a miracle greater than all those performed at *Har Sinai*. The *Torah* and *mitzvos* have been studied and performed by our nation throughout history, through all manner of persecution and oppression. This is a miracle of the highest order!"

R' Shlomo Levine ZT"L would say:

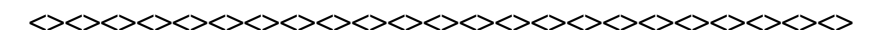
"If you were going to die soon and had only one phone call you could make, who would you call and what would you say? And why are you waiting?"

SPONSORED IN HONOR OF THE BAR MITZVAH OF ELI GLEIBERMAN.

A SPECIAL MAZEL TOV TO HIS PARENTS, YOSHI AND ESTY.

יה"ר שתזכו לגדלו לתורה לחופה ולמע"ט, ותראו המון נחת ממנו - היום!

To sponsor or dedicate an issue please E-Mail: TorahTavlin@aol.com

Chabad, and later wrote the <i>sefer Tzemach Tzedek</i>, began to cry bitter tears and could not be consoled. The more the curses were read, the louder and more hysterical he cried. His father tried to console him but it was to no avail. Finally, when his father succeeded in calming him down somewhat, he asked, "Why do you weep so much my son? Every year you hear this <i>parsha</i> and you've never before wept." "It's true, father," began the youngster, attempting to control his voice amidst the sobbing. "In the past I never wept upon hearing this <i>parsha</i>. But that was simply because <i>Zaidy</i> - grandfather, used to <i>lain</i> the <i>Torah</i>. It would seem to me that when <i>Zaidy</i> read the curses, they sounded to me like blessings! Now, that he's gone, I realize how awful and terrible these curses truly are!" TORAH GEMS והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך וירשתה וישבת בה (כו-א) As we know, the word "give" - "give" is related to the word, "מתנה" - "gift", and when used in context, generally implies the giving of a gift. As opposed to the word "inheritance" - "inheritance", which refers to that which one legally receives from his predecessors. Yet, in this <i>posuk</i>, both expressions appear in the context of <i>Eretz Yisroel</i>. Thus, the question remains: How can the land be, on the one hand, an inheritance, which we receive automatically from our forefathers, while at the very same time, a gift given to us from Heaven? The Chid"א, R' Chaim Yosef Dovid Azulai ZT"ל explains that in truth, there exist two concurrent qualities to the Land of Israel. On the one hand, as stated, we receive it naturally, as an inheritance from our ancestors. By virtue of the fact that <i>Hashem</i> gave the Holy Land over to <i>Avrohom Avinu</i> and to his descendents, we inherit it and pass it on from generation to generation. However, there is a second quality that the land retains. That quality was established at the time that the Jewish people accepted the <i>Torah</i> on <i>Har Sinai</i>; it became clear at that precise moment, that the ultimate goal of the Bnei Yisroel and their destination, was to reach the Land of Israel, to establish the <i>Bais Hamikdosh</i> and serve <i>Hashem</i> within it's pure confines. As a result, the Almighty instilled within the land an added element of <i>kedushah</i> - holiness, a greater presence of the <i>Shechinah</i>. This, indeed, is a great gift, above and beyond what we inherited from our forefathers.	*** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** ***	בקול ה' אלקיך לשמור לעשות את כל מצותיו". לעומת זאת, הנה מצינו שנאמרה התוכחה בפי בחוקותי בלי רבים - "ואם לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצות האלה?" וביאר הגמור"ר משה אלשיך זצ"ל בס' תורת משה, שבאמת התוכחה הראשונה בפי בחוקותי, נאמרה על חורבן בית ראשון. לכן נאמר בה, "ונתתי את פגריכם על פגרי גלוליכם" (כו-ל) - שכן בית ראשון חרב בראש ובראשונה בעון עבודה זרה, שהוא עבירה על מוסר המשפחה, ולא תלוי דוקא ביחיד. משא"כ, התוכחה השנייה שבפי כי תבוא מכוונת כנגד חורבן בית שני, שנגרם בעון שנאת חנם, כי באותו זמן, היה חי כל אדם מישראל לעצמו ולמענו, ולא נתן דעתו על צרכי הזולת. לכן נאמר בה, "ישא ה' עליך גוי מרחוק וכו' גוי אשר לא תשמע לשונו" (כח-ט), והיינו מדה כנגד מדה. בעון שישראל לא הבינו איש את שפת רעהו ולא מקשיבים לאחרים ולצרכי הזולת ועי"ז לא מנעו עצמם משנאת חנם, אז יענשו ישראל בכיבוש ארצם על ידי "גוי מרחוק" - גוים מארצות אחרות, אשר לא יבינו את שפת ישראל ולשון דיבור. מעשה אבות....סימן לבנים ובאו עליך כל הקללות האלה והשיגוך וגו' (כח-ט) Although the curses listed in <i>parshas Ki Savo</i> are awesome and frightful, nevertheless, they actually represent a message of hope, consolation and blessing for those who are dedicated to serving <i>Hashem</i>. R' Shneur Zalman of Liadi ZT"ל, the first <i>rebbe</i> of <i>Chabad</i>, known as the Ba'al HaTanya, was a renowned <i>Ba'al Koreh</i> - <i>Torah</i> reader. His <i>chassidim</i> followed his <i>Torah</i> reading gripped with emotion as he led them together through the creation of the world. By the end of the Book of <i>Beraishis</i>, they felt as if they had personally known the אבות ואמהות - <i>Patriarchs and Matriarchs</i>. When <i>Bnei Yisroel</i> went into slavery in Egypt, they too, endured the torture and the servitude. When they came out of Egypt as a free nation, the <i>chassidim</i> of <i>Chabad</i> experienced the exultation and the gratitude to <i>Hashem</i>. The journeys through the desert were their own journeys though life, and the imminent entrance into <i>Eretz Yisroel</i> was their own hope and expectation. Such was the power and emotion that the Ba'al HaTanya put into his <i>laining</i> and one couldn't help but feel it. Many years went by thus, and when the time came for the <i>rebbe</i> to pass on to the next world, a new <i>Ba'al Koreh</i>, one of the elder <i>chassidim</i> living in Liadi, took his place. That year, the first after the <i>rebbe's</i> death, when they came to the <i>parsha</i> of <i>Ki Savo</i> and its curses, the <i>rebbe's</i> young grandson, Menachem Mendel, who was to become the third <i>rebbe</i> of
--	--	---